

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 250.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

12Η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΑΜΑΛΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΜΙΡΑΝΤΑ ΕΤΡΕΞΕ ΑΝΑΣΤΑΤΩΜΕΝΗ προς την κουζίνα. Στο πρόσωπό της ήταν ακόμη χαραγμένη η φρίκη μετά απ' όσα είχε αντικρίσει μέσα στην κρεβατοκάμαρα. Οι εικόνες έκαναν επίθεση στο μυαλό της. Έφερε τα χέρια της μπροστά στο στόμα για να το κλείσει. Ένιωθε ότι ήθελε να ουρλιάξει, όμως η φωνή της δεν έβγαινε, παρά μόνο κάποιες άναρθρες κραυγές ξέφευγαν, ανάκατες με τις αγωνιώδεις ανάσες της. Η ανησυχία και ο φόβος κυλούσαν σε κάθε χιλιοστό του μικροκαμωμένου της κορμιού. «Λίγο νερό...» ψέλλισε στον εαυτό της. Πιάνοντας το ποτήρι με χέρια που έτρεμαν έκανε να πιει, μα το γυαλί χτυπούσε στα δόντια και τα χείλη της. Το νερό δεν την ανακούφισε· κύλησε στο σαγόνι της μουσκεύοντας τα ρούχα και το στήθος της. Παρότι είχε δει πολλά μέσα σ' εκείνο το σπίτι, δεν είχε βιώσει ποτέ άλλοτε τόσο μεγάλη ταραχή. «Μα τι στο καλό; Τι άνθρωπος είναι αυτή η γυναίκα; Όχι, δεν είναι άνθρωπος, τέρας είναι. Πρέπει να φύγω αποδώ μέσα. Πρέπει να βρω τα κλειδιά. Να τρέξω και να μη γυρίσω ούτε το κεφάλι μου να κοιτάξω πίσω. Να επιστρέψω στο χωριό μου, και ας ζω μες στη λάσπη. Τη λάσπη τούτη εδώ πώς θα την ξεχάσω,

που ποτίζει βαθιά την ψυχή μου;» σκέφτηκε με το εφηβικό της μυαλό βουτηγμένο στον τρόμο. Ούτε τα ρούχα της δεν θα έπαιρνε. Έπρεπε να βρει τα κλειδιά. Τώρα ήταν η μοναδική της ευκαιρία. Θα άνοιγε την πόρτα που έβγαζε στον πίσω κήπο και αποκεί σαν περιστέρι θα πέταγε για να επιστρέψει στην αγκαλιά της μάνας και του πατέρα. Πίσω· εκεί όπου υπάρχει αγάπη.

«Μπήκες στην κρεβατοκάμαρα;»

Η φωνή που άκουσε πίσω της ήχησε σαν κεραυνός. Αφύσικη και σκληρή, σαν μέταλλο που χτυπά με βία το μέταλλο. Η Μιράντα μαρμάρωσε. Τα πόδια της πια δεν τη βαστούσαν. Ένιωσε να μουδιάζει το κεφάλι της. Γύρισε αργά και την είδε να στέκει απειλητική, ψύχραιμη στην πόρτα της κουζίνας. Ήταν βουτηγμένη στο αίμα. Τα μάτια της είχαν χάσει το μαύρο τους. Δεν υπήρχαν πια κόρες ούτε χρώμα. Ναι, τώρα ήταν σίγουρη. Τούτη η γυναίκα ήταν ο ίδιος ο Σατανάς. Στο δεξί της χέρι κρατούσε εκείνο το περίεργο κυματιστό μαχαίρι.

Η Μιράντα πρόλαβε να δει ότι στην κόψη του υπήρχε ακόμη αίμα. Έπειτα έσβησε.

Τριάντα πέντε χρόνια πριν,
κάπου στα βουνά της ορεινής Κορινθίας

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ, ΧΩΜΕΝΟ στις πλαγιές της ορεινής Κορινθίας, μύριζε καπνίλα και μούχλα. Ο χειμώνας δεν έλεγε να ξεκολλήσει από τα βουνά και η λάσπη είχε σπιλώσει τις αισθήσεις των ανθρώπων. Οι κάτοικοι πάλευαν με τη βαρυχειμωνιά και τη γη, που δεν έλεγε να τους κάνει το χατίρι, μοιάζοντας να τους τιμωρεί για την απληστία τους.

Ο γέρος έκλεισε πίσω του την πόρτα. Κάθε ρόζος που υπήρχε στα χέρια του θα μπορούσε να είναι και μια αμαρτία· φριχτή και αποτρόπαιη.

Το μικρό αγόρι ένιωσε τον γνώριμο τρόπο να το κυριεύει. Δεν ήταν πρώτη φορά. Τα γόνατά του λύγισαν και το παιχνίδι κύλησε από τα χέρια του κι έπεσε στο πάτωμα. Ο ήχος του ήταν σαν να αναδυνόταν από το έρεβος του πιο σκοτεινού πηγαδιού. Δεν ήταν μόνο ο πόνος και το αφύσικο του πράγματος, ήταν και ο τρόμος. Οι απειλές κι εκείνο το αλλόκοτο κοίταγμα του παππού του. Παρακαλούσε να τελειώσει γρήγορα το μαρτύριό του. Ύστερα θα περίμενε

ώσπου ο πόνος να γίνει μούδιασμα και θα συνέχιζε το παιχνίδι του –σαν να μην είχε συμβεί τίποτα–, με σφραγισμένο το στόμα του από μια συμφωνία που το ίδιο δεν είχε ποτέ συνάψει. Απλώς του την είχε υπαγορεύσει ο παππούς του.

«Έλα, δεν έχουμε όλη τη μέρα μπροστά μας. Βγάλε το παντελόνι σου!» τον πρόσταξε και το βλέμμα του γυάλιζε από το αρρωστημένο πάθος. Ο γέρος άρχισε να λύνει τη ζώνη του με χέρια που έτρεμαν από την προσμονή. Κοιτάζοντας το δεκάχρονο αγόρι που γδυνόταν αδιαμαρτύρητα, πέρασε τη γλώσσα του πάνω από τα σκασμένα χείλη του, που μόλις διακρίνονταν κάτω από το παχύ μουστάκι. Άφησε το παντελόνι να πέσει στο πάτωμα και πλησίασε το παιδί. «Έλα εδώ!» διέταξε. Έδειχνε αγριεμένος, παρότι εκείνο δεν είχε προβάλει ποτέ αντίσταση. Πώς θα μπορούσε άλλωστε;

Το αγόρι υπάκουσε. Η θλίψη στο πρόσωπό του ήταν η μόνη αντίδραση που επιτρεπόταν να έχει. Αν φώναζε, αν αρνιόταν ή απλώς έφερνε την παραμικρή αντίρρηση σε οτιδήποτε, η τιμωρία του θα ήταν παραδειγματική. Το ήξερε. Με όλους έτσι ήταν ο παππούς. Γονάτισε στο κρεβάτι του και γύρισε. Αρπάζοντας σφιχτά με τις μικρές του χούφτες το σεντόνι, έχωσε το κεφάλι του στο σκληρό μαξιλάρι. Το δάγκωσε με δύναμη ενώ συγχρόνως ένιωσε τα χέρια του γέρου στους γοφούς του. Ανατρίχιασε. Τώρα θα ακολουθούσε ο γνώριμος πόνος. Τον περίμενε για να πάρει την επόμενη ανάσα. Θα τέλειωνε γρήγορα, αλλά το μαρτύριο θα τον ακολουθούσε για ώρες ολόκληρες γαντζωμένο στην ψυχή του. Βούρκωσε κι ένιωσε τα δόντια του να κόβουν τη μαξιλαροθήκη.

Ξάφνου η πόρτα άνοιξε. Ένα κορίτσι χύμηξε σαν αγριε-

μένος λύκος πάνω στον γέρο που, εμβρόντητος από την απρόσμενη είσοδο, δεν προσπάθησε καν να αποφύγει το πρώτο χτύπημα. Ούτε το δεύτερο, ούτε το τρίτο. Ο μεταλλικός λοστός άφηγε έναν υπόκωφο ήχο που αντιλαλούσε στον μικρό χώρο. Κάποια στιγμή το σώμα έπεσε με γδούπο στις τάβλες του δωματίου. Ένα σκουπίδι πάνω στο ξύλο.

Το αγόρι παρατηρούσε την αδελφή του, δίχως να συσπάται το πρόσωπό του από κανένα ίχνος συναισθήματος.

«Πέθανε;» τη ρώτησε. Η φωνή του δεν φανέρωνε ούτε στο ελάχιστο την ταραχή που το είχε κυριέψει.

«Έτσι νομίζω. Δεν κουνιέται» είπε το κορίτσι και με το σιδερένιο λοστόρι έσπρωξε το πρόσωπο του παππού τους σαν να άγγιζε το κουφάρι ενός σιχαμερού ζώου.

«Θα σε σκοτώσει ο μπαμπάς... ο θεός. Τι θα κάνεις τώρα;» Στην έκφραση του μικρού άρχισαν να αχνοφαίνονται η αγωνία και ο φόβος. Όχι για το φονικό, αλλά για το τι επρόκειτο να συμβεί στην αδελφή του.

Εκείνη δεν μίλησε. Τα μάτια της ατένιζαν σαν δύο ακίνητες μπίλιες, ανέκφραστες, παγωμένες. Μια κούκλα, δώρο από τη γιαγιά της πριν εκείνη χαθεί, έγειρε στο ράφι κι έπεσε στο πλάι μοιάζοντας να ζωντανεύει. Τα γυάλινα μάτια της μισόκλεισαν, θαρρείς και πάσχιζε να την κοιτάξει καλύτερα.

«Θα φύγω» είπε. Ήταν δεκαεπτά χρονών και είχε μόλις ξεκάνει τον ίδιο της τον παππού. Ποιος θα της έδινε δίκιο για τούτη εδώ την πράξη; Ποιος θα στεκόταν δίπλα της, σύμμαχός της; Σίγουρα όχι οι άντρες της μικρής κοινωνίας. Ίσως ούτε και οι γυναίκες. «Θα έρθεις μαζί μου;» ρώτησε τον αδελφό της, ενώ το μυαλό της έκανε μίλια κι

έτρεχε να χαθεί στο μέλλον που μόλις διαφαινόταν στη σκέψη της.

«Πού;»

«Μαζί μου. Δεν ξέρω ακριβώς πού. Λέγε... θα έρθεις;» ξαναρώτησε, ενώ η ένταση χρωμάτιζε ήδη τις λέξεις της.

Το αγόρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι και έστρεψε τη ματιά του στον γέρο που κειτόταν στο πάτωμα.

«Εσύ σκότωσες τη μαμά;» τη ρώτησε, δίχως να έχει τη δύναμη να την κοιτάξει στα μάτια. Φοβόταν την απάντησή της. Έτρεμε μήπως τώρα, τη στιγμή της νηνεμίας, του έλεγε: «Ναι».

Εκείνη δεν μίλησε. Έκανε μεταβολή και, δίχως να ρίξει δεύτερο βλέμμα πίσω της, βγήκε από τον μικρό χώρο, που μύριζε βρόμικο αίμα και τρόμο.

Μπήκε στο δωμάτιο που απαγορευόταν σε όλους να διαβούν το κατώφλι του, εκείνο του παππού της. Πλησίασε τη βαριά ντουλάπα και έχωσε το χέρι της από κάτω. Στα τυφλά σήκωσε τη σανίδα του πατώματος. Η κρύπτη του γέρου ήταν γνωστή σε όλους στην οικογένεια. Άλλωστε, εκείνος δεν είχε να φοβηθεί κανέναν και τίποτα – ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Έπιασε ένα μεγάλο πάκο με χαρτονομίσματα. Ήταν δεμένο με έναν σπάγκο. Το κοίταξε με ικανοποίηση. Αυτά θα της έφταναν να περάσει αρκετό καιρό. Το σχέδιό της ήδη καταστρωνόταν μέσα στο μυαλό της. Βούτηξε άλλη μια φορά το χέρι της στην κρύπτη, δίχως διασταγμό. Μια εικόνα του Χριστού επάνω στον σταυρό φάνταζε βλαστήμια μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο, μέσα σ' εκείνο το άτιμο σπίτι.

Βγήκε έξω στην αυλή. Στον ώμο της ήταν κρεμασμένος

ένας μαύρος σάκος. Μέσα εκεί είχε χώσει τα λεφτά και ελάχιστα ρούχα.

«Πού θα πας;» άκουσε τη φωνή της μεγάλης της αδελφής, ξερή και άχρωμη. Έστεκε με τα χέρια στη μέση και την κοίταζε με ολοφάνερο φθόνο για την ελευθερία που ήταν έτοιμη να κυνηγήσει.

Το κορίτσι δεν απάντησε και άρχισε να τρέχει.

«Θα σε βρουνε, φόνισσα! Όπου και να πας, θα σε βρουνε!» κραύγασε και η φωνή της θαρρείς κι έσκισε τα βουνά. Άρχισε να γελά. Γελούσε με την ψυχή της, και το γέλιο της συνόδευε τη μικρότερη αδελφή της σε έναν δρόμο που δεν είχε γυρισμό.

Η πλαγιά ήταν δύσβατη. Αν κάποιος δεν γνώριζε καλά το μονοπάτι, δύσκολα θα έπαιρνε την απόφαση να χωθεί μες στα βρύα και στις λειχήνες του μουχλιασμένου δάσους, τώρα που το φως σωνόταν κι έπεφτε το σκοτάδι. Το κορίτσι βάδιζε γοργά. Τα κλαδιά τη χτυπούσαν αλύπητα, δίχως οίκτο, δίχως αιδώ. Η τιμωρία της μόλις είχε αρχίσει. Μια άδικη τιμωρία, για ένα έγκλημα που ήταν χρεωμένη να φορτωθεί. Γλιστρούσε στις πέτρες και στις ρίζες. Έπεφτε καταγής, μα δεν την ένοιαζε. Εκείνο που είχε σημασία ήταν να ξανασηκωθεί και να πατήσει γερά στα πόδια της. Εν ανάγκη να βγάλει φτερούγες.

«Αλέκο!» ψιθύρισε επιτακτικά καλώντας το παλικάρι που μόλις έβγαине από το καφενείο.

Εκείνος παραξενεύτηκε ακούγοντας τη γνώριμη φωνή και κοίταξε στο μισοσκόταδο για να τη διακρίνει.

ΑΜΑΛΙΑ

«Δεν ξέρω αν πίσω από τα φαινόμενα ζει και σαλεύει μια μυστική, ανώτερή μου ουσία. Κι ούτε ρωτώ, δε με νοιάζει».

Νίκος Καζαντζάκης

ΣΗΜΕΡΑ: Ένας serial killer εκτελεί τελετουργικά τα θύματά του, όλα ανήλικα κορίτσια, αφήνοντας ως υπογραφή μια κάρτα ταρό που απεικονίζει τον Πεντάκτινο Ιππότη. Ο αστυνόμος Αριστείδης Καππαρός, αντιμέτωπος με τη δυσκολότερη υπόθεση της καριέρας του, κυνηγά τον δολοφόνο ισορροπώντας στα όρια του χρόνου. Καθώς η κλεψύδρα αδειάζει, ζωές κρέμονται από μια λεπτή κλωστή...

35 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ, ΟΡΕΙΝΗ ΚΟΡΙΝΘΙΑ: Μετά τη μυστηριώδη εξαφάνιση της γιαγιάς της, η Αμαλία έρχεται αντιμέτωπη με μια ιδιότυπη κληρονομιά. Ωστόσο, ούτε η ίδια γνωρίζει αν πρόκειται για ευχή ή κατάρα. Το δάσος, που ως τότε ήταν το καταφύγιό της, πλέον δεν μπορεί να την κρύψει. Τώρα τρέχει. Για να σωθεί...

*«Ιδιαίτεροι» άνθρωποι εξουσιάζουν τους αδύναμους.
Μπορούν να ορίσουν το Καλό και το Κακό;*

*Ο συγγραφέας παρασύρει τους αναγνώστες
σε ένα μυστηριακό μονοπάτι σωστών επιλογών και πλάνης.
Άραγε ένα αχνό φως, σαν την καύτρα του τσιγάρου,
είναι ικανό να φωτίσει αρκετά το σκοτάδι;*

«Δεν το πιστεύω! Εσύ είσαι;» ρώτησε ξαφνιασμένος μόλις σιγουρεύτηκε ποια τον καλούσε μέσα από τις σκιές.

«Ναι. Έλα εδώ» του είπε, συνεχίζοντας να μιλάει ψιθυριστά.

«Τι κάνεις τέτοια ώρα στο χωριό μου;» τη ρώτησε εκείνος εύλογα, αφού δεν είχε συνηθίσει να τον επισκέπτεται εκεί. Τις περισσότερες φορές οι δύο νέοι συναντιόνταν στο χωριό του κοριτσιού και πάντα παίρνοντας μύριες προφυλάξεις, για να μην τους πάρει κανένα μάτι.

Ο Αλέκος, παλικάρι είκοσι ενός χρονών, είχε μόλις επιστρέψει από τον στρατό. Ψηλός, με κορμί σμιλεμένο από τη δουλειά στη γη, έδειχνε άντρας σωστός. Έθελγε τις κοπέλες του χωριού, αλλά ο ίδιος ποθούσε μόνο εκείνη. Την αγαπούσε και σίγουρα κάποια στιγμή θα τη ζήταγε από τον πατέρα της.

«Θα με πας στην Αθήνα;» ρώτησε η κοπέλα το ξαφνιασμένο παλικάρι. Μόνο τότε η φωνή της ακούστηκε να σπάει, μόνο τότε άφησε έναν αχνό παρακλητικό τόνο να χρωματίσει τα λόγια της.